

[Heinssen.]

vederlag og tantiemer indebærer næppe nogen selvstændig stramning, og når det gælder lønninger til direktører og til andre højtlønnede inden for erhvervslivet, så giver regeringen helt op, her forstummer al tale om en lønpause.

Det er også interessant at læse i bemærkningerne til lovforslaget om investeringsfonds, at investeringsfondsreglerne kan ses som et alternativ til en afskrivningsordning på grundlag af genanskaffelsesprisen. Men sådan ser regeringen ikke på det, for sideløbende med forbedrede investeringsfondsregler foreslår regeringen forbedringer af afskrivningsreglerne, som i hvert fald nærmer sig afskrivning efter genanskaffelsesprisen. Her er ikke tale om alternativer, her er der nogle, der får både i pose og i sæk.

Socialdemokratiet har selv fremsat forslag om forbedrede afskrivnings- og investeringsfondsregler som led i en beskæftigelsesfremmende politik, men for det første er regeringens forslag meget for vidtgående, for det andet bør en forbedring af disse regler begrænses til investeringer, som foretages i 1975, for hurtigst muligt at presse investeringerne frem til gavn for beskæftigelsen. For det tredje må reglerne om investeringsfondshenlæggelser ændres, således at midlerne frigives i konjunktursvage perioder, og for det fjerde må en varig forbedring af afskrivningsreglerne forudsætte, at lønmodtagerne får medejendomsret til kapitaltilvæksten igennem økonomisk demokrati.

Men regeringens kriseplan er kemisk renset for den tankegang, at løntilbageholdenhed, forringelse af dyrtidsreguleringen, en usikker pris- og avancelovgivning og en i vid udstrækning af lønmodtagerne selv finansieret forbedring af afskrivnings- og investeringsfondsreglerne retfærdigvis må forudsætte medejendomsret til kapitaltilvæksten, således som også hr. Hilmar Baunsgaard gjorde opmærksom på det i dag.

Denne sammenhæng kan regeringen ikke få øje på. Snart sagt alle andre kan få øje på den, men ikke regeringen. End ikke et lille bitte forkølet udbyttedelingsforslag er der blevet plads til i regeringens krisebuket. Jeg må sige det lige ud: det er klassepolitik vendt imod lønmodtagerne. Og så er det nok også et udtryk for, at det støder an imod liberalisters fornemmelser, at samfun-

det gennem økonomisk demokrati får en hårdt tiltrængt styringsmulighed. Selv i en situation, hvor vort samfund rystes alvorligt bl. a. på grund af manglende styringsmuligheder, kan regeringen ikke indse nytten af økonomisk demokrati.

Regeringens forslag til kapitalvindingsbeskatning. Ja, vi og mange andre har jo ved flere lejligheder sagt vistnok næsten alt det onde, der kan siges om det forslag, som kun for alvor beskatter de kapitalgevinster, der er så ekstraordinært store, at det kræver en livlig fantasi at forestille sig, at de overhovedet vil opstå. I kriseplanens sammenhæng kan dette forslag kun tolkes således, at arbejdsindkomster skal have en pause, men arbejdsfri indkomster skal have frit løb.

Regeringens forslag til direkte beskæftigelsesfremmende foranstaltninger er i denne ombæring, som i alle tidligere, helt utilstrækkeligt, og jeg skal ved denne lejlighed indskrænke mig til at henvise til socialdemokratiets omfattende beskæftigelsesprogram.

Og så må jeg sige, at der er sandelig plan over regeringens økonomiske politik. Kun 4 dage efter, at regeringen har fremsat et forslag til finanslov med et underskud på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet på knap 3 mia kr., et underskud, som alle ved bliver væsentlig større, fordi regeringen har budgetteret på urealistiske forudsætninger, kommer regeringen med en kriseplan, som yderligere belaster alene de offentlige udgifter med godt 2,5 mia kr. til en kriseplan, som ikke er pengene værd. For hvad tror regeringen der vil ske ved udgangen af 1975, hvis det skulle gå så galt, at den fik gennemført sin kriseplan under kraftig og berettiget protest fra lønmodtagerne? Der ville komme en økonomisk eksplosion. Regeringens kriseplan løser ingen krise. Regeringens kriseplan flytter krisen tre kvartaler. Kriseplanens prisforslag giver ingen garantier for en effektiv dæmpning af inflationen. De foreslåede foranstaltninger til bekæmpelse af arbejdsløsheden er helt utilstrækkelige, og den eneste sikre følge af regeringens forslag er en skævere og en uretfærdig fordeling af de økonomiske byrder. Derfor må vi klart afvise regeringens kriseindgreb og henvise til socialdemokratiets helhedsplan fra august. Her kan statsministeren læse, at hans og socialdemokratiets